

Arrest

nr. 180 027 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 16 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2016 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. LENAERTS, die loco advocaat A. DE SCHREYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 10/03/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van B(...) J(...), geboren op (...), B(...) J(...) J(...), geboren op (...), beiden van Filipijnse nationaliteit, om in België, S(...) J(...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 02/05/2015 in de Filipijnen werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wettoepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenoot in casu de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de eerste visumaanvraag gezinshereniging van mevrouw en haar zoon werd op 09/11/2015 door onze diensten geweigerd daar niet voldaan werd aan de voorwaarden tot visum gezinshereniging.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- *Er bestaat een leeftijdsverschil van 36 jaar tussen betrokkenen, waarbij mevrouw jonger is.*
- *Het betreft het 4e huwelijk voor de heer S(...) J(...):*
 1. *Tussen 25/10/1975 en 24/07/1987 met D(...) E(...).*
 2. *Tussen 07/07/1988 en 20/03/2006 met V(...) M(...).*
 3. *Tussen 31/03/2006 en 13/02/2015 met R(...) V(...) M(...), van Cubaanse nationaliteit, dewelke op basis van dit huwelijk verblijfsrecht kreeg.*
 4. *Op 02/05/2015 met de Filipijnse B(...) J(...).*
- *Mevrouw B(...) J(...) diende samen met haar zoon, B(...) J(...) ° (...), een*

visumaanvraag gezinshereniging in.

- Uit het schriftelijk interview van mevrouw zijn volgende elementen gebleken:

- o Mevrouw weet niets over zijn familiale situatie (ouders, broers, zussen,...)
- o Over zijn werksituatie kan mevrouw, behoudens zijn functie, eveneens niets te vertellen.
- o Mevrouw verklaarde dat haar echtgenoot 3 keer gescheiden is . Zij kan echter wel niets vertellen over deze huwelijken.
- o Zij leerde haar echtgenoot kennen via haar Filipijnse vriendin, D(...) G(...), dewelke gehuwd is met de Belg S(...) F(...). De heer S(...) en de heer S(...) J(...) zijn voormalige collega's, aldus mevrouw.
- o Op 02/05/2014 reisde het koppel S(...) – D(...) naar de Filipijnen in het gezelschap van de heer S(...) J(...).
- o D(...) stelde betrokkenen aan elkaar voor gezien de heer S(...) J(...) op zoek was naar een Filipijnse vriendin. Zij werden aan elkaar voorgesteld op 04/05/2014.
- o Toen hij terug naar België reisde, communicateerden ze via Messenger en Skype en hun relatie nam aanvang op 21/06/2014.
- o Betrokkenen zagen elkaar nogmaals in de Filipijnen in december 2014 en nadien reisde S(...) J(...) in mei 2015 terug voor het huwelijk.
- o Hij ondersteund zijn echtgenote niet financieel. Hij gaf haar wel +-3000C voor het huwelijk voor te bereiden en voor de visumaanvraag.
- o het valt ook op in het interview dat betrokkene op diverse vragen omtrent haar echtgenoot antwoord "I DON'T KNOW" zo kent betrokkene niet eens de namen van de ouders van haar echtgenoot noch de naam van enige broers of zussen van de echtgenoot is het antwoord "I DON'T KNOW"
- o ze zagen elkaar slechts 1 keer voor het huwelijk (gedurende + 23 dagen) en het 2de bezoek van de man was reeds om in het huwelijk te treden

Op basis van bovenvermelde elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 19/11/2015 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Leuven in verband met de erkenning van dit buitenlandse huwelijk in België;

In zijn advies van 16/06/2016 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

" met verwijzing naar uw brief van 19 november 2015 aangaande het in rand vermelde huwelijk, deel ik mee dat het bijkomend onderzoek, zoals gevoerd door de lokale politie van Boortmeerbeek - Haacht - Keerbergen, verdere tegenstrijdigheden aan het licht brengt, zodat ik derhalve van oordeel ben dat de aanwijzingen van een schijnhuwelijk zoals opgesomd in uw voormeld schrijven kunnen worden onderschreven.

Betrokkenen werden aan elkaar voorgesteld door een Filipijnse vriendin van mevrouw B(...) die gehuwd is met een Belgische man, een vriend van de heer S(...), in mei 2014. Ze hielden contact via internet, Messenger en telefoon. In december 2014 is de heer S(...) teruggekeerd naar de Filipijnen en besloten ze te trouwen. Bij een derde bezoek in mei 2015 werd het huwelijk voltrokken.

Mijn ambt weerhoudt de volgende elementen die wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk:

- er is een leeftijdsverschil van 36 jaar tussen beiden.
- Betrokkenen werden aan elkaar voorgesteld via de tussenkomst van een Filipijnse vrouw die

eveneens met een Belgische man is getrouwd. Volgens de heer S(...) was hij niet actief op zoek naar een vrouw. Uit de verklaring van mevrouw B(...) op de ambassade blijkt dat zij aan elkaar werden voorgesteld door haar Filipijnse vriendin omdat meneer S(...) op zoek was naar een Filipijnse vrouw.

- Het huwelijk werd reeds voltrokken nadat betrokkenen elkaar slechts tweemaal hadden ontmoet, de beslissing om te huwen werd reeds genomen na een eerste ontmoeting. Voor het huwelijk hadden betrokkenen elkaar slechts gedurende enkele weken fysiek ontmoet. Er is in deze dan ook geen sprake van een langdurige, stabiele relatie.
- Tijdens het verhoor van mevrouw B(...) kan zij weinig informatie over het leven van de heer S(...) verschaffen. En dit terwijl de heer S(...) in zijn verhoor stelt dat mevrouw B(...) alles over hem weet.
- De verklaringen over het huwelijksfeest rond het aantal aanwezige personen en de kostprijs lopen sterk uiteen.

Uit voorgaande elementen meent mijn ambt te kunnen afleiden dat het huwelijk minstens in hoofde van mevrouw B(...) niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Een dergelijk huwelijk is uiteraard strijdig met de openbare orde.

Bijgevolg verstrekt mijn ambt een negatief advies wat het verzoek tot gezinshereniging betreft."

Uit het voorgaande blijkt dat het in de Filipijnen afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tót een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Raadpleging Vision
Niet van toepassing

Motivatie
Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

• Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt :

"Aangezien de uitdrukkelijke motiveringsplicht, neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waar hij over beschikt. Dat de administratieve overheid er toe

verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Dat dit impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608);

Dat het begrip “afdoende” bovendien begrepen moet worden als volgt:

“In het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, dat wil zeggen dat men, vertrekkende van de motieven, in redelijkheid tot de genomen beslissing is kunnen komen.” (M. BOES, Bestuursrecht, Acco, Leuven, 2011, 133.)

Dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (RvS 22 mei 1991, nr. 37043);

Dat derhalve administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motivering van de omstreden weigeringsbeslissingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid;

Dat de Raad echter wel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangezien de overheid bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop haar beslissing berust, de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen:

“De overheid moet de feiten zorgvuldig beoordelen op hun relevantie en gewicht.” (M. BOES, Bestuursrecht, Acco, Leuven, 2011, 137-138);

Dat de overheid verplicht is om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Aangezien de omstreden weigeringsbeslissingen gebaseerd zijn op o.a. volgende elementen:

- Het leeftijdsverschil tussen mevrouw B. en de heer S.;
- Het betreft het vierde huwelijk voor de heer S.;

Dat de dienst vreemdelingenzaken de heer S. verdacht maakt, louter om het feit dat hij, voor het huwelijk met mevrouw B., drie huwelijken gehad heeft;

Dat deze voorgaande huwelijken de volgende betreffen:

- Tussen 25.10.1975 en 24.07.1987 met mevrouw D.W.E
- Tussen 07.07.1988 en 20.03.2006 met mevrouw V.M.;
- Tussen 31.03.2006 en 13.02.2015 met mevrouw R.V.M.;

Dat deze voorgaande huwelijken respectievelijk 12 jaar, 18 jaar en 9 jaar duurden;

Dat gelet op de duurtijd van de voorbije huwelijken, op geen enkele manier gesproken kan worden van schijnhuwelijken;

Dat men bovendien gerechtigd is te huwen vanaf zijn achttiende verjaardag;

Dat mevrouw B. zwanger is van de heer S.;

Dat dit een duidelijk bewijs is van de intentie om samen een duurzame levensgemeenschap op te bouwen;

Dat het bovendien strijdig is met artikel 8 EVRM om de echtgenoten het recht te ontzeggen elkaar te zien, bij elkaar te wonen,...

Dat het beschrijven van een huwelijk als in strijd met de Belgische internationale openbare orde dan ook betuigt van een zeer onzorgvuldig optreden van overheidswege.

Aangezien de omstreden weigeringsbeslissingen gebaseerd zijn op het verhoor van mevrouw B. en o.m. het volgende vermelden:

- *Mevrouw B. weet niets over zijn familiale situatie (ouders, broers, zussen,...);*
- *Over zijn werksituatie kan mevrouw, behoudens zijn functie, eveneens niets vertellen;*
- *D.stelde betrokkenen aan elkaar voor gezien de heer S. Johnny op zoek was naar een Filipijnse vriendin;*
- *Het valt ook op in het interview dat betrokkene op diverse vragen omtrent haar echtgenoot antwoord "I DONT KNOW", zo kent betrokkene niet eens de namen van de ouders van haar echtgenoot, noch de naam van enige broers of zussen van de echtgenoot is het antwoord " I DONT KNOW"*
- *Ze zagen elkaar slechts 1 keer voor het huwelijk (gedurende + 23 dagen) en het 2de bezoek van de man was reeds om in het huwelijk te treden*

Dat deze elementen inconsistent zijn en fouten bevatten;

Dat ten eerste, mevrouw B. niets zou weten over de familiale situatie van de heer S.;

Dat dit hoe dan ook niet anders kan, aangezien de heer S. zijn ouders reeds overleden zijn en hij slechts een halfzus heeft waar hij al 27 jaar geen contact meer mee heeft (stuk 17);

Dat ten tweede, mevrouw B. niets meer kan vertellen over de werksituatie van de heer S. dan zijn functie;

Dat mevrouw B. wel weet dat haar echtgenoot op brugpensioen is en bijgevolg niet meer gaat werken (stuk 18);

Dat de bevoegde diensten te MANILLA, de term brugpensioen niet begrepen;

Dat het feit dat mevrouw B. de voormalige functie van haar echtgenoot kent, aantoont dat zij wel op de hoogte is van het leven van de heer S.;

Dat de bevoegde diensten bovendien mevrouw B. op een zeer onrespectvolle manier behandeld hebben;

Dat ten derde, een zekere D. betrokkenen aan elkaar voorstelde, gezien de heer S. Johnny op zoek was naar een Filipijnse vriendin;

Dat noch mevrouw B., noch de heer S. een zekere D. kennen...

Dat het mevrouw B. en de heer S. niet duidelijk is waar de bevoegde diensten deze naam vandaan halen;

Dat bovendien, de heer S. altijd zeer duidelijk verklaard heeft dat hij nooit de intentie had om op zoek te gaan naar een Filipijnse vrouw (stuk 2);

Dat de voormalige familienaam van de vriendin van mevrouw B., G. C. is, en haar huidige naam G. S.;

Dat ten vierde, mevrouw B. tijdens haar interview zou gezegd hebben "I DONT KNOW";

Dat deze antwoorden van mevrouw B. te maken hadden met de onduidelijkheden die ontstonden omtrent de term brugpensioen;

Dat bovendien mevrouw B. geen weet kan hebben van familie van de heer S., aangezien deze geen familie meer heeft, althans niet waar hij nog contact mee heeft;

Dat ten vijfde, volgens de motivering, mevrouw B. en de heer S. elkaar slechts één keer zagen voor het huwelijk;

Dat dit zonder meer een flagrante fout in de motivering betreft;

Dat mevrouw B. en de heer S. immers op 02.05.2015 gehuwd zijn, tijdens de derde afreis naar de Filipijnen door de heer S.;

Dat beiden elkaar al twee perioden hadden gezien en dagelijks contact hadden via Messenger e.d.

Aangezien het duidelijk is dat, gelet op het bovenstaande, de minister voor Asiel en Migratie zijn beslissing heeft gesteund op feitelijk onjuiste motieven;

Dat er bovendien fouten en inconsistenties worden opgenomen in de motivering;

Dat de motivering door de Belgische Ambassade te MANILLA, in het Nederlands werd overhandigd;

Dat verzoekers de Nederlandse taal niet machtig zijn;

Dat bijgevolg de beslissingen tot weigering van het afleveren van een visum dd. 18.07.2016 vernietigd dienen te worden.”

2.2.1. De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. De aandacht moet worden gevestigd op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet

genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

2.2.2. Wanneer de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknót wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel van verzoekster ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het eerste middelonderdeel niet ontvankelijk.

2.2.2. Voorts, wat het tweede middelonderdeel betreft waarin de schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster betwist niet dat de verwerende partij bevoegd is om het huwelijk waarop zij zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het BW – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie *"van minstens één van de echtgenoten"* kennelijk niet is gericht op

het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde- en dat zij, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoekster kenmerken, kan beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde, zoals in casu. Nu de verwerende partij heeft vastgesteld dat het huwelijk er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, kon de verwerende partij wel degelijk overgaan tot weigering van de afgifte van het visum: het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd immers niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift dan wel een stuk 16, waaruit blijkt dat zij zwanger is, maar dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Het middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS